A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2011. március 31.*

A T-117/08. sz. ügyben,

az **Olasz Köztársaság** (képviseli: R. Adam, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Gentili avvocato dello Stato)

felperesnek,

támogatja:

a **Spanyol Királyság** (képviseli: F. Díez Moreno, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

* Az eljárás nyelve: olasz.

az **Európai Gazdasági és Szociális Bizottság (EGSZB)** (képviseli kezdetben: M. Bermejo Garde, később: M. Arsène, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: A. Dal Ferro ügyvéd)

alperes ellen,

az egyrészt az EGSZB főtitkári állására kiírt 73/07. sz., az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* 2007. december 28-i számában (HL C 316A., 1. o.) angol, francia és német nyelven közzétett álláshirdetés, másrészt az ahhoz kapcsolódó és az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* 2008. január 30-i számában (HL C 25A., 19. o.) angol, francia és német nyelven közzétett helyesbítés megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

tagjai: V. Vadapalas (előadó) elnökként eljáró bíró, K. Jürimäe és L. Truchot bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. április 14-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 Az EK 12. cikk és az EK 290. cikk szerint:

„12. cikk

E szerződés alkalmazási körében és az abban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül, tilos az állampolgárság alapján történő bármely megkülönböztetés.

[…]

290. cikk

A Közösség intézményeinek nyelvhasználatára vonatkozó szabályokat, a Bíróság alapokmányában foglalt rendelkezések sérelme nélkül, a Tanács határozza meg egyhangú határozattal."

2 Az Európai Unió Alapjogi Chartájának, amelyet 2000. december 7-én Nizzában hirdettek ki (HL C 364., 1. o.; a továbbiakban: Alapjogi Charta), 22. cikke szerint:

„Az Unió tiszteletben tartja a kulturális, vallási és nyelvi sokféleséget."

3 Az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i 1. tanácsi rendelet (HL 1958. 17., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.) jelen ügyben alkalmazandó szövegének 1., 4., 5. és 6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. cikk

A Közösség intézményeinek hivatalos nyelvei és munkanyelvei az angol, a bolgár, a cseh, a dán, az észt, a finn, a francia, a görög, a holland, az ír, a lengyel, a lett, a litván, a magyar, a máltai, az olasz, a német, a portugál, a román, a spanyol, a svéd, a szlovák és a szlovén.

[…]

4. cikk

A rendeleteket és az egyéb általánosan alkalmazandó dokumentumokat a hivatalos nyelveken kell megszövegezni.

5. cikk

Az *Európai Unió Hivatalos Lapját* a hivatalos nyelveken kell közzétenni.

6. cikk

A Közösség intézményei eljárási szabályzataikban kiköthetik, hogy meghatározott esetekben melyik nyelvet kell használni." [Helyesen: Az intézmények belső normáikban meghatározhatják a nyelvhasználatra vonatkozó szabályok alkalmazásának részletes szabályait.]

4 Az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) III. melléklete 1. cikkének (2) és (3) bekezdése szerint:

„(2) A nyílt versenyvizsgákról szóló kiírást a jelentkezési határidő lejárta előtt legalább egy hónappal, és adott esetben a vizsgák időpontja előtt legalább két hónappal az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* kell közzétenni.

(3) Minden versenyvizsgát, azonos határidők figyelembevételével, meg kell hirdetni a három Európai Közösség intézményeiben."

5 Az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek (a továbbiakban: egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek) 12. cikke szerint:

„(1) Az ideiglenes alkalmazottak alkalmazása során arra kell törekedni, hogy az intézmény részére olyan személyek munkáját biztosítsák, akik megfelelnek az alkalmasság, a teljesítmény és a tisztesség legmagasabb követelményeinek, és akiket a Közösségek tagállamainak állampolgárai közül a lehető legszélesebb földrajzi alapon toboroztak."

A jogvita előzményei

6 2007. december 28-án kizárólag a Hivatalos Lap angol, francia és német kiadásában (HL C 316A., 1. o.), az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 2. cikke a) pontjának és 8. cikkének megfelelően közzétették az EGSZB főtitkári állására vonatkozó 73/07. sz. álláshirdetést (a továbbiakban: vitatott álláshirdetés). A vitatott álláshirdetés szerint a főtitkárt az AD 16 besorolási fokozat 3. fizetési fokozatába sorolt ideiglenes alkalmazottként kívánták felvenni.

7 A vitatott álláshirdetés „Teljesítendő követelmények" című rovatában többek között az szerepelt, hogy a pályázóknak „valamely európai uniós intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség véglegesített tisztviselőjének vagy ideiglenes alkalmazottjának kell lenniük", és „alaposan ismerniük kell az Európai Unió valamely hivatalos nyelvét, továbbá kiválóan ismerniük kell az Európai Unió legalább két másik hivatalos nyelvét", illetve hogy „[s]zolgálati okok miatt különösen kívánatos az angol és/vagy a francia nyelv megfelelő ismerete". Az álláshirdetés „A pályázatok benyújtásának határideje" című rovatában „2008. január 28." szerepelt.

8 Egy valamennyi hivatalos nyelven megfogalmazott és – szintén a Hivatalos Lap 2007. december 28-i számában (HL C 316., 61. o.) – közzétett hirdetményben (a továbbiakban: vitatott álláshirdetést követő hirdetmény) az szerepelt, hogy „[t]ájékoztatjuk az európai uniós intézmények személyzetét, hogy a [vitatott] álláshirdetés francia, német és angol nyelven megjelent az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL C 316A., 2007.12.28.)".

9 2008. január 30-án a vitatott álláshirdetésre vonatkozó helyesbítés (a továbbiakban: helyesbítés) jelent meg a Hivatalos Lapban (HL C 25A., 19. o.), kizárólag angol, francia és német nyelven. E helyesbítésben az EGSZB új időpontot adott meg a főtitkári állásra vonatkozó pályázatok benyújtásának határidejeként, méghozzá 2008. február 8-át.

10 Egy valamennyi hivatalos nyelven megfogalmazott és – szintén a Hivatalos Lap 2008. január 30-i számában (HL C 25., 21. o.) – közzétett, a vitatott álláshirdetés helyesbítéséről szóló hirdetményben az szerepelt, hogy „[t]ájékoztatjuk az európai uniós intézmények személyzetét, hogy a [vitatott], az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* francia, német és angol nyelven megjelentetett pályázati kiírás [helyesen: közzétett álláshirdetés] (HL C 316A., 2007.12.28.) módosításra került (vö.: HL C 25A., 2008.1.30.)".

Az eljárás és a felek kérelmei

11 A Törvényszék Hivatalához 2008. március 11-én érkezett keresetlevelével az Olasz Köztársaság a jelen keresetet nyújtotta be az Európai Közösségek Bizottsága és az EGSZB ellen, amely a vitatott álláshirdetés és a helyesbítése megsemmisítésére irányul.

12 A Törvényszék Hivatalához 2008. április 29-én benyújtott beadványában a Bizottság a Törvényszék eljárási szabályzatának 114. cikke alapján elfogadhatatlansági kifogást emelt.

13 A Törvényszék Hivatalához 2008. június 5-én benyújtott beadványában a Spanyol Királyság kérte, hogy az Olasz Köztársaság kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson. A Törvényszék hatodik tanácsának elnöke 2008. július 5-i végzésében helyt adott e kérelemnek.

14 2008. augusztus 28-án a Spanyol Királyság benyújtotta a beavatkozási beadványát.

15 A Törvényszék (hatodik tanács) 2008. december 16-i végzésében mint elfogadhatatlant elutasította a keresetet a Bizottság ellen irányuló részében.

16 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (hatodik tanács) megnyitotta az eljárás szóbeli szakaszát, és a Törvényszék eljárási szabályzata 64. cikkében szereplő pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket, hogy írásban válaszoljanak több kérdésre. A felek e felhívásnak eleget tettek.

17 2010. február 11-i levelében a Spanyol Királyság jelezte, hogy nem vesz részt a tárgyaláson.

18 A 2010. április 14-i tárgyaláson a Törvényszék meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a kérdéseire adott válaszaikat.

19 Miután T. Tchipev bíró nem vehetett részt az eljárásban a szóbeli szakasz lezárása után, az ügyet előadó bíróként V. Vadapalasra szignálták, és a Törvényszék eljárási szabályzata 32. cikkének 3. §-a alapján K. Jürimäe bírót jelölték ki a tanácsban részt vevő bírák számának helyreállítása érdekében.

20 2010. július 8-i végzésével a Törvényszék (hatodik tanács) új összetételében újból megnyitotta a szóbeli szakaszt, és tájékoztatta a feleket, hogy 2010. szeptember 22-én újabb tárgyaláson meghallgatják őket.

21 2010. július 16-i, illetve 19-i levele útján az Olasz Köztársaság, illetve az EGSZB arról tájékoztatta a Törvényszéket, hogy lemond az újabb meghallgatásról.

22 Következésképpen a hatodik tanács elnöke a szóbeli szakasz lezárásáról határozott.

23 A Spanyol Királyság által támogatott Olasz Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék semmisítse meg a vitatott álláshirdetést és a helyesbítését.

24 Ezenfelül a Spanyol Királyság azt kéri, hogy a Törvényszék kötelezze az EGSZB-t a költségek viselésére.

25 Az EGSZB azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlan vagy mint megalapozatlant;

– kötelezze az Olasz Köztársaságot a költségek viselésére.

A jogkérdésről

1. *Az elfogadhatóságról*

26 Az EGSZB, anélkül hogy az eljárási szabályzat 114. cikke alapján elfogadhatatlansági kifogást emelt volna, vitatja az EK 230. cikk alapján előterjesztett jelen kereset elfogadhatóságát.

A felek érvei

27 Az EGSZB azzal érvel, hogy aktusai nem az EK 230. cikk (1) bekezdésében szereplő intézmények valamelyikének aktusai, és a Bíróság C-160/03. sz., Spanyolország kontra Eurojust ügyben 2005. március 15-én hozott ítéletének (EBHT 2005., I-2077. o.) 35–44. pontjára hivatkozik. Az EGSZB szerint ezen ítélet indokolása lényegében arra enged következtetni, hogy a Bíróság nemcsak azért nyilvánította elfogadhatatlannak a keresetet, mert az Eurojust nem szerepel a fent említett intézmények között, hanem

ezen megtámadott aktusok, vagyis a pályázati felhívások jellege miatt is, amely aktusok nem tartoznak az EK 230. cikkben említett aktusok körébe.

28 Az Olasz Köztársaság lényegében azt vitatja, hogy az EGSZB-nek az EK 230. cikk alapján nincs passzív legitimációja.

A Törvényszék álláspontja

29 Előzetesen meg kell állapítani, hogy az EGSZB nem szerepel az EK 230. cikk első bekezdésében említett intézmények között. E megállapítás azonban nem akadálya annak, hogy a Törvényszék felülvizsgálja aktusai jogszerűségét.

30 Amint ugyanis azt a Törvényszék többek között a T-411/06. sz., Sogelma kontra Európai Újjáépítési Ügynökség ügyben 2008. október 8-án hozott ítéletének (EBHT 2008., II-2771. o.) 36. pontjában és a T-70/05. sz., Evropaïki Dynamiki kontra EMSA [Európai Tengerbiztonsági Ügynökség] ügyben 2010. március 2-án hozott ítéletének (EBHT 2010., II-313. o.) 64. pontjában a Bíróság által a 294/83. sz., Les Verts kontra Parlament ügyben (az úgynevezett „Les Verts"-ügy) 1986. április 23-án hozott ítéletre (EBHT 1986., 1339. o.) hivatkozva megjegyezte, az Európai Közösség jogközösség, és a Szerződés teljes jogorvoslati és eljárási rendszert hozott létre, melynek célja, hogy a Bíróságra ruházza az intézmények jogi aktusai jogszerűségének felülvizsgálatát. A Szerződés rendszerében nyitva áll a közvetlen kereset lehetősége az intézmények által hozott és joghatás kiváltására irányuló minden rendelkezéssel szemben. Mindezek alapján a Bíróság megállapította, hogy az Európai Parlament harmadik személyekre joghatással járó aktusai ellen megsemmisítés iránti kereset indítható, noha a Szerződés megsemmisítés iránti keresetekre vonatkozó rendelkezésének az érintett időpontban hatályos szövege csak az Európai Unió Tanácsa és a Bizottság aktusait említette. A Bíróság szerint ugyanis e rendelkezés olyan értelmezése, amely kizárja az Európai Parlament jogi aktusait a megtámadható jogi aktusok köréből, ellentétes lenne mind a

Szerződésnek – az EK-Szerződés 164. cikkében (később EK 220. cikk) kifejtett – szellemével, mind annak rendszerével (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott „Les Verts”-ügyben hozott ítélet 23–25. pontját).

31 Az említett ítéletből levezethető az az általános elv, hogy minden, harmadik személyekre joghatással járó olyan jogi aktussal szemben, amelyet valamely uniós szerv – mint például az EGSZB – fogadott el, léteznie kell bírósági felülvizsgálatnak (lásd analógia útján a fent hivatkozott Evropaïki Dynamiki kontra EMSA ügyben hozott ítélet 65. pontját).

32 Tény, hogy a fenti hivatkozott „Les Verts”-ügyben hozott ítélet csak a közösségi intézményeket említi, és az EGSZB – amint azt a Törvényszék a fenti 29. pontban megállapította – nem tartozik az EK 230. cikkben említett intézmények közé. Mindazonáltal megjegyzendő, hogy az olyan szerv, mint az EGSZB, hatáskörrel rendelkezik olyan álláshirdetések közzétételére, mint amelyről az érintett ügyben szó volt. Márpedig ezen aktusok az állás betöltése feltételeinek megállapításával meghatározzák, hogy kik azok a személyek, akiknek a pályázata elfogadható, és így sérelmet okozó aktusnak minősülnek azon potenciális pályázók számára, akiknek pályázatát az említett feltételek kizárják (a Bíróság 79/74. sz., Küster kontra Parlament ügyben 1975. június 19-én hozott ítéletének [EBHT 1975., 725. o.] 5–8. pontja és 25/77. sz., De Roubaix kontra Bizottság ügyben 1978. május 11-én hozott ítéletének [EBHT 1978., 1081. o.] 7–9. pontja; a Törvényszék T-185/05. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2008. november 20-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-3207. o.] 55. pontja). Ebből következően meg kell állapítani, hogy a harmadik személyekre joghatással járó aktusok elfogadására hatáskörrel rendelkező szervnek minősülő EGSZB helyzete hasonlít ahhoz, amelyben az Európai Parlament volt a fent hivatkozott „Les Verts”-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben. Egy jogközösségben ezért elfogadhatatlan, hogy az ilyen aktusokkal szemben egyáltalán ne létezzen bírósági felülvizsgálat (lásd analógia útján a fent hivatkozott Evropaïki Dynamiki kontra EMSA ügyben hozott ítélet 66. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

33 Következésképpen az EGSZB által közzétett vitatott álláshirdetés, amely joghatásokat vált ki minden olyan pályázó tekintetében, akinek pályázatát a teljesítendő feltételek alapján nem fogadják el, megtámadható aktusnak minősül.

34 E megállapítást nem kérdőjelezi meg az EGSZB által említett, fent hivatkozott Spanyolország kontra Eurojust ügyben hozott ítélet, amelyben a Bíróság elfogadhatatlannak nyilvánított egy EK 230. cikken alapuló, ideiglenes alkalmazotti állásokra vonatkozó álláshirdetések megsemmisítése iránti keresetet, megállapítva, hogy a szóban forgó ügyben alkalmazandó EU 41. cikk nem rendelkezik az EK 230. cikknek az EU-Szerződés VI. címében szereplő, a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködésre vonatkozó rendelkezésekre – amelyek hatálya alá az Eurojust is tartozik – történő alkalmazásáról, és hogy a Bíróság e területre vonatkozó hatásköre az EU 35. cikkben szerepel, amelyre visszautal az EU 46. cikk b) pontja (a fent hivatkozott Spanyolország kontra Eurojust ügyben hozott ítélet 38. pontja).

35 Az EK 230. cikknek a fent hivatkozott „Les Verts”-ügyben hozott ítélet 23–25. pontjára és a fent hivatkozott Sogelma kontra Európai Újjáépítési Ügynökség ügyben hozott ítélet 36. és 37. pontjára tekintettel értelmezett (1) bekezdéséből tehát az következik, hogy a jelen kereset elfogadható.

2. *Az ügy érdeméről*

36 Az Olasz Köztársaság a jelen kereset alátámasztására lényegében az 1. rendelet 1., 4., 5. és 6. cikke, az EK 12. cikk, az EK 253. cikk, az EK 290. cikk, az EU 6. cikk, a személyzeti szabályzat III. melléklete 1. cikkének (2) és (3) bekezdése, az Alapjogi Charta 22. cikke, az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 12. cikke, a hátrányos megkülönböztetés tilalma, valamint a többnyelvűség és a jogos bizalom elve megsértésére, illetve hatáskörrel való visszaélésre hivatkozik.

37 A Törvényszék elsőként azt a kérdést vizsgálja meg, hogy az EGSZB az EK 290. cikk alapján rendelkezik-e hatáskörrel a vitatott álláshirdetéssel kapcsolatos nyelvhasználati szabályok meghatározására. Másodikként azzal a kérdéssel foglalkozik, hogy az említett nyelvhasználati szabályok megállapításakor az EGSZB megsértette-e az

1. rendelet 1., 4., 5. és 6. cikkét. Harmadikként arra a kérdésre keres választ, hogy ellentétes-e a hátrányos megkülönböztetés tilalmával és a többnyelvűség elvével az, hogy a vitatott álláshirdetést teljes terjedelmében kizárólag három nyelven tették közzé a Hivatalos Lapban, valamint hogy a vitatott álláshirdetésben teljesítendő követelményként az angol és/vagy a francia nyelv megfelelő ismerete szerepelt. Végül – amennyiben az előbbi kérdésre nemleges válasz születik – megvizsgálja a bizalomvédelem elvének megsértésére, a hatáskörrel való visszaélésre és az indokolás hiányára vonatkozó állításokat.

Az EK 290. cikk megsértéséről

A felek érvei

38 Az Olasz Köztársaság úgy véli, hogy az EGSZB az EK 290. cikket megsértésével a Tanács helyébe lépve meghatározta a vitatott álláshirdetésre vonatkozó nyelvhasználati szabályokat, holott egyszerűen követnie kellett volna a Tanács által az 1. rendeletben megállapított szabályokat. Egyébiránt az EGSZB-re vonatkozó jogi normák egyike sem ruházza fel hatáskörrel az EGSZB-t nyelvi kérdésekben.

39 A Spanyol Királyság egyetért az Olasz Köztársaság érveivel azzal kapcsolatban, hogy az EGSZB nem rendelkezik hatáskörrel az EK 290. cikkben szereplő nyelvhasználati szabályok megváltoztatására.

40 Az EGSZB nem vitatja, hogy az EK 290. cikknek megfelelően kizárólag a Tanács alkothatja meg azokat a jogi aktusokat, amelyek megállapítják a Közösségen belüli nyelvhasználatra vonatkozó szabályokat. Az EGSZB szerint ugyanakkor, hogy az 1. rendelet 6. cikke alapján a Tanács mozgásteret hagyott az intézményeknek a saját igényeikkel kapcsolatban, és a vitatott álláshirdetés közzététele során maga is ezt a mozgásteret használta.

A Törvényszék álláspontja

41 A Tanács az EK 290. cikk alapján fogadta el az intézmények által használt nyelvek meghatározásáról szóló 1. rendeletet. Ennek 6. cikke kifejezetten lehetővé teszi az intézményeknek, hogy belső normáikban meghatározzák a nyelvhasználatra vonatkozó szabályok alkalmazásának részletes szabályait, amely hatáskör gyakorlását illetően – mindent egybevetve – bizonyos fokú funkcionális önállóságot kell elismerni a számukra a megfelelő működésük biztosítása érdekében (lásd M. Poiares Maduro főtanácsnoknak a fent hivatkozott Spanyolország kontra Eurojust ügyre vonatkozó indítványa [EBHT 2005., I-2077. o.] 48. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

42 A fentiekre figyelemmel meg kell állapítani, hogy a vitatott álláshirdetés nem sérti az EK 290. cikket, elfogadására a közösségi intézmények és szervek számára az 1. rendelet 6. cikkében biztosított hatáskör alapján került sor.

43 Következésképpen az EK 290. cikk megsértésére alapított jogalapot el kell utasítani.

Az 1. rendelet 1., 4., 5. és 6. cikkének megsértéséről

A felek érvei

44 Az Olasz Köztársaság először is azzal érvel, hogy a vitatott álláshirdetésnek a Hivatalos Lapban kizárólag angol, francia és német nyelven történő közzététele ellentétes az 1. rendelet 4. és 5. cikkével. Az általános hatályú aktusokat – mint például az álláshirdetéseket – ugyanis az 1. rendelet 4. cikkének megfelelően valamennyi hivatalos nyelven meg kellene szövegezni, és az 1. rendelet 5. cikkének megfelelően valamennyi hivatalos nyelven közzé kellene tenni a Hivatalos Lapban.

45 Az 1. rendelet 4. cikkében használt „általános alkalmazandó dokumentumok" kifejezés alatt nem lehet kizárólag a normatív aktusokat érteni. Ennek megfelelően az 1. rendeletben az szerepel, hogy az intézmények minden olyan akaratnyilvánítását, amely az Unió összes polgárát érintheti, valamennyi hivatalos nyelven közzé kell tenni a Hivatalos Lapban. Márpedig az álláshirdetések ilyen jellegű aktusok.

46 Az Olasz Köztársaság felhozza azt is, hogy a személyzeti szabályzat III. melléklete 1. cikkének (2) és (3) bekezdése, amely a versenyvizsga-kiírások közzétételének helyét, illetve a versenyvizsgákra vonatkozó pályázatok benyújtásának határidejét szabályozzák, egyáltalán nem rendelkeznek arról, hogy a versenyvizsga-kiírásokat mely nyelveken kell közzétenni. Éppen ellenkezőleg, az 1. rendelet 4. cikkében az szerepel, hogy a rendeleteket és az egyéb általánosan alkalmazandó dokumentumokat valamennyi hivatalos nyelven meg kell szövegezni.

47 Másodszor az Olasz Köztársaság azzal érvel, hogy az, hogy a vitatott álláshirdetésben kizárólag két nyelv van megadva az EGSZB munkanyelveként, ellentétes az 1. rendelet 1. cikkével, amely szerint a tagállamokban használatos valamennyi nemzeti nyelv hivatalos nyelvnek és munkanyelvnek minősül. Ezenfelül az említett korlátozás e rendelkezéssel ellentétesen hierarchikus viszonyt hoz létre a tagállamok nyelvei között.

48 E korlátozást az 1. rendelet 6. cikke sem igazolja. Tény, hogy e rendelkezés lehetővé teszi az intézmények számára, hogy belső normáikban meghatározzák a nyelvhasználatra vonatkozó szabályok alkalmazásának részletes szabályait. Ez a lehetőség azonban csak az intézmények belső működésére vonatkozik, az intézmények szolgálatában történő munkavégzésre alkalmazni kívánt személyi állomány felvételére irányuló külső versenyvizsgák lebonyolítására nem. Ezenfelül idáig még egyetlen intézmény sem fogadott el olyan szabályozást, amely előírta volna meghatározott nyelvek – különösen az angol, a francia vagy a német nyelv – használatát az intézményen belül; az egyetlen kivétel a Bíróság, amelyet szándékosan külön szabályoztak az 1. rendelet 7. cikkében.

49 A Spanyol Királyság úgy véli, hogy az 1. rendelet 6. cikke lehetővé teszi az intézmények számára, hogy belső aktusaikban meghatározzák a nyelvhasználatra vonatkozó szabályok alkalmazásának részletes szabályait. Hozzáteszi azonban először is, hogy nincsenek olyan írott szabályok, amelyek az angol, a francia vagy a német nyelvet jelölnék meg belső munkanyelvként. Másodszor a vitatott álláshirdetés nem csak az intézmények személyi állományának szól. Harmadszor a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében tilos bármely nyelvnek elsőbbséget biztosítani (a Bíróság C-296/95. sz., EMU Tabac és társai ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1605. o.] 36. pontja).

50 Az EGSZB az Olasz Köztársaság valamennyi érvét vitatja.

A Törvényszék álláspontja

51 Az 1. rendelet 1., 4., 5. és 6. cikke, amelyre a felperes hivatkozik, nem alkalmazandó az intézmények, valamint a tisztviselőik és alkalmazottaik közötti kapcsolatokra, mivel kizárólag az intézmények, valamint a tagállamok és a joghatóságuk alá tartozó személyek közötti kapcsolatokban alkalmazandó, nyelvhasználatra vonatkozó szabályokat állapítja meg (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-203/03. sz., Rasmussen kontra Bizottság ügyben 2005. október 5-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2005., I-A-279. o. és II-1287. o.] 60. pontját, és a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 117. pontját). Ennek megfelelően ugyanez a helyzet a Közösségek szervei – mint például az EGSZB –, valamint tisztviselői és egyéb alkalmazottai közötti kapcsolatokat illetően.

52 A Közösségek tisztviselői és más alkalmazottai, valamint az ilyen állásokra pályázók ugyanis kizárólag a Közösség joghatósága alá tartoznak a személyzeti szabályzat rendelkezéseinek alkalmazását illetően, ideértve a valamely intézménybe való felvételre vonatkozó rendelkezéseket is (lásd analógia útján a Törvényszék T-118/99. sz., Bonaiti Brighina kontra Bizottság ügyben 2001. február 7-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2001., I-A-25. o. és II-97. o.] 13. pontját és a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 118. pontját).

53 Az ilyen állásokra pályázóknak az alkalmazandó nyelvhasználati szabályok tekintetében a Közösségek tisztviselőivel és más alkalmazottaival egy tekintet alá vonását az igazolja, hogy az említett pályázók kizárólag abból a célból lépnek kapcsolatba valamely közösségi intézménnyel, hogy tisztviselői vagy alkalmazotti állást szerezzenek, amelyekhez bizonyos nyelvi ismeretek szükségesek, és ezen ismereteket az érintett állás betöltésére vonatkozó közösségi rendelkezések elő is írhatják (lásd analógia útján a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 119. pontját).

54 Ebből következően az 1. rendelet 1., 4., 5. és 6. cikke nem alkalmazandó a vitatott álláshirdetésre.

55 Az 1. rendelet 6. cikke kifejezetten lehetővé teszi az intézményeknek, hogy belső normáikban meghatározzák a nyelvhasználatra vonatkozó szabályok alkalmazásának részletes szabályait. E körülmények között a belső kommunikáció nyelvének megválasztása az intézmények feladata, amelyek kötelezővé tehetik e nyelv használatát az alkalmazottaik vagy az alkalmazottaikká válni kívánó személyek számára (lásd ebben az értelemben M. Poiares Maduro főtanácsnoknak a fent hivatkozott Spanyolország kontra Eurojust ügyre vonatkozó indítványa 46. pontját). Valamely álláshirdetés külső közzététele nyelvének megválasztása szintén az intézmények feladatkörébe tartozik (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 122. pontját).

56 Következésképpen el kell utasítani azt az érvet, amely szerint az EGSZB olyan lehetőséggel élt, amelyet az 1. rendelet 6. cikke nem biztosít számára.

57 Mindezekre figyelemmel az 1. rendelet 1., 4., 5. és 6. cikkének megsértésére alapított jogalapot el kell utasítani.

A hátrányos megkülönböztetés tilalmának és a többnyelvűség elvének megsértéséről

A felek érvei

58 Először is az Olasz Köztársaság úgy véli, hogy az, hogy a vitatott álláshirdetést három nyelven tették közzé a Hivatalos Lapban, nem tette lehetővé, hogy az EK 12. cikkben szereplő, az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmának megfelelően az Unió valamennyi polgára egyenlő feltételek között szerezzen tudomást

róla. Az angol, a francia és a német nyelvű polgárok ugyanis versenyelőnybe kerültek a többi uniós polgárhoz képest. A három nyelven történő közzététel sérti továbbá az EU 6. cikk (3) bekezdésében és az Alapjogi Charta 22. cikkében elismert többnyelvűség elvét, mivel valamennyi uniós polgárt megilleti az a jog, hogy a saját nyelvén tájékoztassák a jogait érintő közösségi aktusokról, különösen ha az anyanyelvén olvassa a Hivatalos Lapot.

59 Az Olasz Köztársaság azt állítja, hogy kis jelentősége van annak, hogy sok, nem angol, francia vagy német nyelvű tagállam állampolgárságával – hanem például olasz állampolgársággal – rendelkező uniós polgár pályázott az EGSZB főtitkári állására úgy, hogy e munkakör megüresedéséről a vitatott álláshirdetést követő, a Hivatalos Lapban ez utóbbival egyidőben, a többi hivatalos nyelven közzétett hirdetményből szerzett tudomást. Ez ugyanis teljesen véletlenszerű körülmények eredménye, ami nem zárja ki a hátrányos megkülönböztetést.

60 Állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés valósul meg az EGSZB főtitkári állására vonatkozó pályázatok benyújtási határidejével kapcsolatban is. Ugyanis, bár az angol, francia és német nyelvű pályázókra a vitatott álláshirdetés Hivatalos Lapban történő közzétételétől számított egy hónapos határidő vonatkozott, a többi pályázónak ennél rövidebb idő állt rendelkezésére, mivel ők a vitatott álláshirdetésről csak az azt követő, a Hivatalos Lapban anyanyelvükön közzétett hirdetmény elolvasása folytán szereztek tudomást, amely hirdetmény a vitatott álláshirdetés teljes szövegét illetően visszautal a Hivatalos Lap angol, francia és német változatára.

61 Az Olasz Köztársaság úgy véli továbbá, hogy a vitatott álláshirdetésnek a Hivatalos Lapban kizárólag három nyelven való közzététele ellentétes a személyzeti szabályzat III. melléklete 1. cikke (2) és (3) bekezdésének, az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 12. cikkének és az EGSZB belső szabályzata 72. cikke (2) bekezdésének szövegével.

62 Az Olasz Köztársaság azt állítja, hogy az angol és a francia nyelv megfelelő ismeretére vonatkozó követelmény szintén azt jelenti, hogy nyilvánvalóan hátrányosan megkülönböztetik a többi nyelvet, ami ellentétes a hátrányos megkülönböztetés tilalmával és a többnyelvűség elvével. Ezenfelül, ugyanígy hátrányos megkülönböztetést jelent e követelmény azokkal az állampolgárokkal szemben, akik a saját nyelvükön kívül olyan második, vagy esetleg harmadik, negyedik, ötödik nyelvet is ismernek, amelyek között sem az angol, sem a francia nyelv nem szerepel.

63 Egyébiránt az Olasz Köztársaság azt állítja, hogy a versenyvizsga-kiírás és az álláshirdetés olyan irat, amely tartalmának különös jogi jelentősége van, mivel a pályázók abból ismerik meg egy fontos eseménnyel – mint például az intézményekbe való felvételre irányuló versenyvizsgán való részvétellel – kapcsolatos jogaikat és kötelezettségeiket. Ennélfogva az angol, a francia vagy a német nyelvet alaposan ismerő pályázók előnyben vannak a Hivatalos Lapban teljes terjedelmében kizárólag e három nyelven közzétett álláshirdetést illetően minden más olyan pályázóval szemben, aki nem ismeri kiválóan az említett három nyelv egyikét.

64 A Spanyol Királyság támogatja az Olasz Köztársaság azon érvét, amely szerint a vitatott álláshirdetésnek a Hivatalos Lapban kizárólag három nyelven való közzététele sérti az EK 12. cikket, és hozzáteszi, hogy e szelektív közzététel – ha alkalmazására más területeken is sor kerül – súlyos következményekkel járó precedenst teremt, mivel azt eredményezi, hogy a Hivatalos Lapnak kizárólag három nyelvi változata lesz hiteles és teljes.

65 Az EGSZB egyrészt emlékeztet arra, hogy az Olasz Köztársaság feladata annak bizonyítása, hogy a vitatott álláshirdetésnek a Hivatalos Lapban kizárólag három nyelven való közzététele akadálya volt annak, hogy valamennyi uniós polgár egyenlő és hátrányos megkülönböztetést nem jelentő feltételek között szerezhessen tudomást az álláshirdetés létezéséről, másrészt megállapítja, hogy ezen akadályoztatás alátámasztására semmilyen ténybeli körülményt nem hoztak fel.

66 Az a tény, hogy az EGSZB főtitkári állására sok olyan uniós polgár pályázott, aki nem angol, francia vagy német nyelvű tagállam állampolgára, nem a kedvező körülmények eredménye, hanem annak köszönhető, hogy a vitatott álláshirdetést követő, annak közzétételéről szóló hirdetményt valamennyi hivatalos nyelven közzétették a Hivatalos Lapban.

67 Az EGSZB úgy véli, hogy nem megalapozott az Olasz Köztársaság azon érve, amely szerint azok a pályázókra, akiknek nem „első nyelve" az angol, a francia vagy a német, rövidebb határidő vonatkozik, mint azokra, akik jól tudnak angolul, franciául vagy németül, és így nem igazolható módon eltérő bánásmódban részesülnek. Szerinte minden potenciális pályázó tudomást szerezhetett a vitatott álláshirdetésről az azt követő, a Hivatalos Lapban az anyanyelvén közzétett hirdetményből, és így hamar megszerezhette a vitatott álláshirdetés teljes szövegét. Az esetlegesen érdekelt személyek magasan képzettek, akiknek valamely intézmény tisztviselőjeként vagy alkalmazottjaként hosszú idő alatt szerzett tapasztalataik vannak, és akik ennek köszönhetően rendelkeznek minden ahhoz szükséges eszközzel, hogy a Hivatalos Lap adott nyelvi változatát könnyen beszerezzék.

68 Az EGSZB az Olasz Köztársaság azon érvét is vitatja, amely szerint az angol és a francia nyelvvel kapcsolatos korlátozás hátrányos megkülönböztetést jelentene a többi nyelvvel szemben. Először is az angol és a francia – a némettel együtt – több mint 35 év óta az intézményekben leggyakrabban használt munkanyelv. Másodszor azok a pályázók, akikhez többek között a vitatott álláshirdetés is szól, a Közösség olyan tisztviselői vagy alkalmazottai, akik hosszú idő alatt magas szintű szakmai tapasztalatot szereztek a közösségi intézményekben vagy ügynökségeknél, tehát képesek a vitatott álláshirdetés legapróbb részleteit is tökéletesen megérteni, és így annak pontos tartalmáról teljes körűen tájékozódni.

A Törvényszék álláspontja

– Előzetes megjegyzések

69 Megjegyzendő, hogy a jelen jogalap két részre osztható. Az első részt illetően a Törvényszéknek lényegében arról a kérdésről kell döntenie, hogy a vitatott álláshirdetésnek a Hivatalos Lapban kizárólag három nyelven – nevezetesen angolul, franciául és németül – való közzététele összhangban van-e a hátrányos megkülönböztetés tilalmával és a többnyelvűség elvével. A második résszel kapcsolatban a Törvényszéknek arról kell döntenie, hogy összeegyeztethető-e a hátrányos megkülönböztetés tilalmával és a többnyelvűség elvével az, hogy a vitatott álláshirdetésben az angol és/vagy a francia nyelv ismerete a „különösen kívánatosként" szerepel, nem pedig – ahogyan arra a felperes rámutat – a „teljesítendő követelmények" között.

– A jogalapnak a vitatott álláshirdetés Hivatalos Lapban való szelektív közzétételére vonatkozó részéről

70 Először is meg kell állapítani, hogy a közösségi jog egyetlen rendelkezése és egyetlen alapelve sem írja elő, hogy az olyan álláshirdetéseket, mint amelyről a jelen ügyben is szó van, mindig valamennyi hivatalos nyelven közzé kell tenni a Hivatalos Lapban (lásd analógia útján a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 115. pontját).

71 Tény, hogy a vitatott álláshirdetésben említett, betölteni kívánt állás bármely tagállamból érkező pályázókat érdekelhet. Azonban, amint azt a Bíróság már kimondta, nem lehet úgy tekinteni, hogy az EK-Szerződésben a nyelvhasználatra vonatkozóan

szereplő számos hivatkozás a közösségi jog olyan általános elvének megnyilvánulása, amely valamennyi közösségi polgár számára biztosítja a jogot arra, hogy az esetlegesen az érdekeit érintő valamennyi aktus minden körülmények között le legyen fordítva a saját nyelvére (a Bíróság C-361/01. P. sz., Kik kontra OHIM ügyben 2003. szeptember 9-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-8283. o.] 82. pontja és a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 116. pontja).

72 Másodszor meg kell állapítani, hogy bár az adminisztráció jogosult elfogadni az általa megfelelőnek tartott intézkedéseket a személyi állomány felvételére vonatkozó eljárás egyes vonatkozásainak szabályozása érdekében, ezen intézkedések nem eredményezhetnek az adott állásra pályázók közötti, nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést (lásd analógia útján a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 127. pontját).

73 Ennek megfelelően ellentétes az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 12. cikkének (1) bekezdésével, ha valamely intézmény az ideiglenes tisztviselői állásra pályázóktól valamely meghatározott hivatalos nyelv tökéletes ismeretét követeli meg, amennyiben e nyelvi feltétel hatása az, hogy az említett állást valamely tagállam állampolgárai számára tartják fenn, anélkül hogy ezt a szervezeti egység működésével kapcsolatos indokok igazolnák (lásd analógia útján a Bíróság 15/63. sz., Lassalle kontra Parlament ügyben 1964. március 4-én hozott ítéletét [EBHT 1964., 57., 73. és 74. o.], valamint a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 129. pontját).

74 Ennélfogva, ha az EGSZB úgy határoz, hogy a főtitkári állásra vonatkozó álláshirdetést teljes terjedelmében csak bizonyos nyelveken teszi közzé a Hivatalos Lapban, az említett álláshirdetés vonatkozásában potenciálisan érdekelt pályázók közötti, nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés elkerülése végett megfelelő intézkedéseket kell elfogadnia annak érdekében, hogy valamennyi ilyen pályázót tájékoztassa az érintett álláshirdetésről, és a Hivatalos Lap azon kiadásairól, amelyekben azt teljes terjedelemben közzétették (lásd analógia útján a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 130. pontját).

75 Amennyiben ez a feltétel teljesül, az álláshirdetésnek a Hivatalos Lapban korlátozott számú nyelven való közzététele nem eredményez a különböző pályázók közötti hátrányos megkülönböztetést, feltéve hogy ez utóbbiak e nyelvek egyikét kellően ismerik, aminek köszönhetően az említett álláshirdetés tartalmát ténylegesen megismerhetik (lásd analógia útján a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 131. pontját).

76 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint, ha az adminisztráció által a tisztviselőjének címzett dokumentum más nyelven készült, mint e tisztviselő anyanyelve vagy az általa választott első idegen nyelv, az nem minősül az említett tisztviselő jogai sérelmének, amennyiben az adminisztráció által használt nyelvet ismeri annyira, hogy ténylegesen és könnyen megismerhesse a szóban forgó dokumentumok tartalmát. E megállapítás a vitatott álláshirdetésre is érvényes (lásd analógia útján a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 132. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

77 Így, amennyiben a szervezeti egységhez vagy a betöltendő álláshoz kapcsolódó szükségletek megkövetelik, az érintett intézmény jogosan határozhatja meg azokat a nyelveket, amelyek alapos vagy megfelelő ismeretét elvárja (lásd *a contrario* a fent hivatkozott Lassalle kontra Parlament ügyben hozott ítéletet [73. és 74. o.]; lásd továbbá M. Lagrange főtanácsnok ezen ügyre vonatkozó indítványát [EBHT 1964., 77., 94. o.]). Ez utóbbi esetben az, hogy a vitatott álláshirdetés szövege csak ezeken a nyelveken elérhető, nem eredményez a pályázók közötti hátrányos megkülönböztetést, mivel mindannyiuknak ismerniük kell e nyelvek legalább egyikét.

78 Ezzel szemben a vitatott álláshirdetésnek a Hivatalos Lapban kizárólag egyes hivatalos nyelveken való közzététele – annak ellenére, hogy olyan személyek is benyújthattak pályázatot, akik csak más hivatalos nyelveket ismertek –, egyéb olyan intézkedések hiányában, amelyek célja, hogy az ez utóbbi kategóriába tartozó pályázók ténylegesen megismerhessék ezen álláshirdetés tartalmát, alkalmas arra, hogy hátrányosan

megkülönböztesse őket (lásd analógia útján a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 135. pontját).

79 Ez utóbbi esetben ugyanis a szóban forgó pályázók más pályázókhoz képest kedvezőtlenebb helyzetben vannak, mivel ténylegesen nem ismerhetik meg az álláshirdetésben szereplő elvárt képesítéseket, valamint a felvételi eljárás feltételeit és szabályait. Márpedig ez szükséges előfeltétele a pályázatuknak a szóban forgó állásra való kiválasztás esélyét maximalizáló, optimális módon történő benyújtásának (lásd analógia útján a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 136. pontját).

80 A jelen ügyben a vitatott álláshirdetés 3. pontjának a fenti 7. pontban idézett rendelkezéseiből kitűnik, hogy az angol és/vagy a francia nyelv ismerete csupán „különösen kívánatos" volt, nem kötelező. Az álláshirdetés tehát az EGSZB főtitkári állására potenciálisan pályázó azon személyekhez is szólt, akik a közzététel három nyelvének egyikétől eltérő valamely hivatalos nyelvet alaposan, legalább másik két ilyen nyelvet kiválóan ismertek; így ezek a személyek pályázatot nyújthattak volna be az említett állásra, ha az álláshirdetést közzétették volna valamely általuk ismert nyelven, és ennek köszönhetően értesülhettek volna a betölteni kívánt állásról.

81 Ezenfelül még az angol, a francia vagy a német nyelvet kellően ismerő pályázók sem szükségszerűen a Hivatalos Lap e három nyelv valamelyikén megjelent kiadását olvassák, hanem az anyanyelvükön készült kiadást (a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 148. pontja).

82 Nagy a veszélye tehát annak, hogy a vitatott álláshirdetésben potenciálisan érdekelt pályázók csak a valamennyi hivatalos nyelven közzétett hirdetményeket olvasták, vagyis a vitatott álláshirdetést követő 2007. december 28-i hirdetményt, amely csupán a vitatott álláshirdetésnek a Hivatalos Lapban való közzétételéről tesz említést, valamint a vitatott álláshirdetés helyesbítéséről szóló 2008. január 30-i hirdetményt, amelyben csak annyi szerepelt, hogy a vitatott álláshirdetést módosították.

83 Nem lehet úgy tekinteni, hogy e két hirdetmény, amely nem tartalmazott semmilyen fontos információt – például a betölteni kívánt állásra szóló megbízatás időtartamát és megújításának lehetőségét, a pályázatok elfogadásának feltételeit, a teljesítendő követelményeket és az elvárt szakmai tapasztalatot, a kiválasztás szempontjait vagy a pályázatok benyújtásának határidejét –, alkalmasak arra, hogy kellő tájékoztatást nyújtsanak a potenciális pályázóknak a vitatott álláshirdetés tartalmáról. Márpedig, amint az a fenti 79. pontból kiderül, ezen ismeretek szükséges előfeltételei a pályázatok optimális módon való benyújtásának.

84 A sem az angol, sem a francia, sem a német nyelvet nem ismerő, azonban az álláshirdetésben előírt nyelvi ismeretekkel rendelkező pályázóknak még kevésbé volt lehetőségük a vitatott álláshirdetés teljes tartalmának megismerésére.

85 Mindezekből következően a vitatott álláshirdetésnek a Hivatalos Lapban kizárólag angol, francia és német nyelven való közzététele az EK 12. cikkel ellentétes, a potenciális pályázók közötti, nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést valósít meg.

86 Mindent egybevetve az EGSZB közvetett módon megsértette az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 12. cikkét is, mivel a vitatott álláshirdetésnek a Hivatalos Lapban kizárólag angol, francia és német nyelven való közzététele alkalmas

arra, hogy a főtitkári állásba ideiglenes tisztviselőként való felvételre vonatkozó eljárás keretében egyes állampolgárokat – nevezetesen azon országok állampolgárait, amelyekben az angol, a francia vagy a német nyelvet beszélik anyanyelvként – előnyben részesítsen, és hátrányosan érintse a más tagállamok állampolgárságával rendelkező pályázók legalább egy részét (lásd analógia útján a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 150. pontját).

87 E megfontolások fényében a jelen jogalap első részét el kell fogadni.

88 Ennélfogva a vitatott álláshirdetést, amelyet a Hivatalos Lapnak kizárólag az angol, a francia és a német nyelvű kiadásában tettek közzé, meg kell semmisíteni, anélkül hogy a jelen jogalap második részét vagy az Olasz Köztársaság által felhozott többi jogalapot vizsgálni kellene.

A költségekről

89 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ezenfelül az említett szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket.

90 A jelen ügyben az EGSZB pervesztes lett. Az Olasz Köztársaság azonban nem adott elő a költségekre vonatkozó kérelmet. E körülmények között mindkét felet saját költségei viselésére kell kötelezni.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék megsemmisíti a 2007. december 28-án közzétett és 2008. január 30-án helyesbített, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság (EGSZB) főtitkári állására vonatkozó 73/07. sz. álláshirdetést.

2) A felek maguk viselik saját költségeiket.

Vadapalas Jürimäe Truchot

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. március 31-i nyilvános ülésen.

Aláírások